

AZ INDULATOS

A könyvtáros köszönését nem fogadja. Különben csak a szemén látszik, milyen hallatlan indulat lobog benne. Ahogy odaér a könyvtárhoz, már gyűlöli. Talán nem is őt, hanem az egész elhibázott életét.

A könyvtáros egymás után rakja elébe a könyveket. Épp jó hangulatban van, és szeretné azt az embert látni, akinek nem találja el az izlését! Hátramegy a polcok közé, kihoz egy rakás könyvet. Az indulatos végigméri, és egyiket a másik után visszaadja.

— Valami jót hozzon!

A könyvtáros hoz is. Már a huszadikat hozza. Az olvasó, többnyire nő, végigpillant rajtuk, egyet külön választ, majd azt is visszarakja a többi közé, olyan undorral, mintha pióca tapadna a kezéhez.

— Jót mondtam! Azt hozzon!

A könyvtáros pedig újabbakat hoz. Bemegy a belső polchoz, ahol a csemegét tartja, amit csak akkor szokott előszed-

ni, ha már megalkudott a lelkiismeretével. A félponyvát, aminek az értékén lehet ugyan vitatkozni, de ami már sokszor kisegítette szorult helyzetéből, olyankor, ha a lelkiismeretfurdalását legyőzte a pillanatnyi szorongattatás. Most fogcsikorgatva odarak az olvasó elé hat darabot, úgy, hogy más ne is lássa.

A dühös azonban csak félrekotorja ezeket is, miközben a könyvtáros elhülve látja, hogy rémlátásai beigazolódnak, és azok a vadidegen olvasók, akiknek más könyv is jó lenne, erre a nagy csetepatéra felfigyelve, már szét is kapkodják az idegmentő kincset.

Nem így a mérges olvasó, akit látható undorral tölt el az a tudat, hogy ilyen helyen kénytelen eltölteni drága idejét.

— Hát maguknak egyáltalában nincs jó könyvük?!

A könyvtáros rég elvesztette már derűjét és önbizalmát, és csak nyögni tudja:

— Mondja meg, hogy melyik író t szereti, szívesen hozok tőle. Nem tudom eltalálni, mi érdekl.

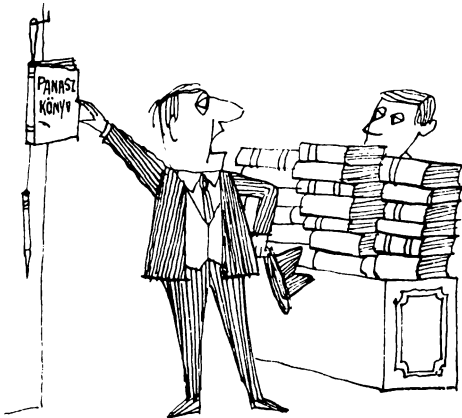
— Azért van itt, nem?!

A könyvtáros agyát ebben a pillanatban előnti a vér, és nem tudja megállni, hogy ki ne mondja:

— Nem! Én azért vagyok itt, hogy az olvasók igényét elégítsem ki, de nem a szeszélyét.

A mondat jól hangzik, de bár ne hangzott volna el, mert ezután jön a panaszkönyv, és végül a dühös olvasó elvonul könyv nélkül. Búcsúzóul még megátkozza a könyvtárt, és saját magát is, amiért betette ide a lábát, és néhányszor még elmondja magának, hogy mi érje, ha még egyszer visszajön.

Ezután eltűnik a könyvtár életéből három hónapra, amikor is újra visszatér, mert ezalatt az idő alatt már leszámolt a többi könyvtárral is.

Kaján Tibor rajza

Szóllósy Kálmán